

тихо рѣмолѣше потокъ, влѣво се издигаше хълмъ, по който възлизаше пжтечката. Слънцето, стигнало до хоризонта, огрѣваше меко кадифяно-зелената долина и бѣлитѣ сгради на селце, сгушено между бухнали дървеса. Априлската привечеръ бѣше бистра, топла, напоена съ дѣхъ на цѣвналъ глогъ и мащерка.

Колкото повече се качвахме, толкова по-приближаваше пѣсенъта, ставаха по-ясни и отдѣлни думи отъ нея. Пѣеше жена. Пѣеше, както пѣятъ обикновено българскитѣ жени, съ гласъ, който излиза само отъ гърлото, но казва нѣща, които идатъ отъ най-тъмнитѣ дълбочини на човѣка.

Нѣкаква, като че позната и въ сжщото време нова пѣсенъ, прилична, все пакъ, на другитѣ, както си приличатъ всички пѣсни на нашия народъ. Но съ особена острота въ последния високъ тонъ, който увисваше отвреме-навреме въ въздуха като зловещъ въпросъ.

Разказваше пѣсенъта за нѣкой си Маринъ — „Марине, чорбаджийо, Марине — стопанино!“ За неговия кроткъ табихетъ, за неговитѣ имоти, за мжжкото дете, което